

схи-иџуман Сава Псковско-Печерски
УНУТРАШЊИ ЖИВОТ

Унутрашњи живот је те-мељ над темељима православне вере и он мора бити саставни део живота православног Хришћанина. Уколико не будемо бдили над собом, над својим срцем, над својим разумом и помислима нећемо се спасти. Морамо да пазимо да све наклоности нашег срца буду усмерене на прослављање Господа и да наше мисли буду усмерене само према Њему.

Кроз самопознање и бдење над собом добијамо благодат и силу за стицање бесмртног живота.

Понекад гледаш човека – наизглед се ни по чему не разликује од других, а по унутрашњем животу је велик пред Богом и често чини велика дела добродетели.

Без унутрашњег живота, без бдења над собом човек лако пада у грешке и безакоња, зато треба да се трудимо да нашим спољашњим, спољашњим понашањем управља унутрашње расположење срца. Уколико човеков спољашњи живот преовладава над унутрашњим, уколико је он заокупљен само земаљским стварима и не стара се о духовним, т.ј. о свом спасењу, пре или касније осетиће незадовољство животом, празнину, мрак, и то ће га неизбежно одвести у чамотињу, па чак и у очајање.

Да, страшно је живети без Бога, другим речима, без унутрашњег живота овакав човек се никада неће насладити миром и духовном радошћу, радошћу по Богу у овдашњем земаљском животу, а још мање у животу будућег века.

Труди се, пријатељу мој, да унутрашњем животу даш првостепену значај. Немој мислити да је он могућ само за поједине изабране. Он је прихватљив за све људе било ког звања, било ког стања, који живе у било које време, који обављају било коју дужност, било који посао, па чак и најтежи. Нема разлога због којег човек не би могао да уђе у себе и да прати сваки покрет срца, сваку помисао. Не може само онај ко не жели да се бави унутрашњим животом, ко више жели да се бави собом него Господом. Међутим, у души која је заокупљена само собом, само спољашњим животом не може да пребива благодат.

Моли, пријатељу мој, Господа нашег Исуса Христа, да ти дарује ону чисту светлост самопознања која би те научила да се никад не одвајаш од Господа. Кад окусиш сладост унутрашњег живота више нико и ништа неће моћи да те спречи у побожности. Господ ономе ко се бави самозазрцањем дарује такву способност да може истовремено и да се моли и да обавља најкомпликованији и најтежи посао. Ево, на пример, уметник, музичар, скулптор, па чак и писац могу истовремено унутрашње да се моле и да се баве својим послом, и још да учествују у разговору.

Многима то изгледа недостижно, немогуће, али у стварности тако јесте. Ови људи стално окушају сладост беседе с Господом, насићени су и обилују духовном радошћу. И ти тежи ка томе.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ ПОКРОВ ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ

йрејодобни Роман Слаткојојачи, йрей. Јован Кукузел

Лк. 6, 31 - 36, зч. 26; Лк. 10, 38 - 42; 11, 27 - 28, зч. 54.

Гал. 1, 11 - 19, 9, зач. 200; Јевр. 9, 1 - 7, зч. 320.

айрошојереј Родион Пушјаџин

НЕДЕЉА 20. ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

А када се приближи вратима града, и гле, изношаху мртваца, јединца сина матере његове (Лк. 7, 12)

Исцеливши у Капернауму капетановог слугу, који је био одсутан, Христос је одатле пошао у град, звани Наин. „С њим иђаху многи ученици његови и мноштво народа. А када се приближи вратима града, и гле, изношаху мртваца, јединца сина матере његове, и она бјеше удовица; и многи народ из града иђаше са њом. И видјевши је Господ сажали се на њу, и рече јој: Не плачи! И прислушавши дохвати се носила, а носиоци стадоше; и рече: Момче, њеби говорим, устани! И сјде мртвац, и стаде говорити; и даде ја матери његовој“ (Лк. 7, 11 – 15).

Каква срећа за сиромашну удовицу, да се Исус приближи градским вратима у исто време када су износили њеног умрлог сина! Да, Исус Христос увек долази тамо где је потребна његова утеха, увек је тамо где је потребна Његова по-

моћ.

Госпode! Мени је сада од свега потребнија Твоја помоћ, Твоја утеха, похитај ка мени. У мени умире не син, већ душа; не умире по Твојој вољи, већ од моје самовоље; не умире по закону природе, већ због мога безакоња; не умире привремено, већ заувек. Умире, жалосна је душа моја и плачем и тугујем и сакрушавам се због грехова и нема ми олакшања и душа је моја као мртва у мени. О, пожури ка мени, најслађи мој Исусе, сажали се надамном, бедним, дотакни се мога окајаног срца, реци мојој обамрлој души: устани! Док још нису однели моју душу тамо где ће она бити вечно мртва, где ћу вечно плакати, жалостити се и сакрушавати. Пожури пре него умрем.

Завапи овако, грешнице, ка најслађем Исусу, када греховна туга, када тешко бреме притиска твоју душу. Завапи и Он ће те чути. Чим те Он чује биће ти лако на души, престаћеш да се сакрушаваш жалостиш и безутешно плачеш, биће

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

то попут васкрсења из мртвих. Јер Исус Христос ће скинути са тебе време греховно, оживеће те благо-

даћу својом и почећеш да живиш душом и да се радујеш духом о Богу, спаситељу твоме. Амин.

Свешти Лука Кримски НЕ БОЈ СЕ МАЛО СТАДО

Немојте мислити да ћу данас говорити једино о великом празнику Покрова Пресвете Богородице. Нећу објашњавати значење овога празника јер сам га већ више пута објашњавао.

Говорићу Вам о нечем сасвим другом. Говорићу Вам о малом стаду Христовом.

Зашто, наиме, на дан Покрова говорим о маломе стаду? Ево зашто. Знам да је већина вас веома узнемирана изненадним налетом антирелигиозне пропаганде и да сте жалосни... Не узнемиравајте се, не узнемиравајте се! То се вас не дотиче.

Реците, молим Вас, да ли памтите Христове речи из јеванђеља по Луки: „Не бој се, мало стадо, јер би воља Оца нашега да вам даде Царство“ (Лк. 12, 32).

О Своме малом стаду је Господ наш Исус Христос, говорио више пута. Његово је мало стадо започело је са Његовим светим апостолима, а затим се све више умножавало. Некилоко векова, и то не мало, све до средњег века, било је велико, не мало, већ велико, јер су људи тога времена: почетка, средине, па чак и краја средњег века, па и до почетка новог времена били верујући.

Атеизам је почео да се шири по свим земљама, пре свега у Француској, касније, далеко касније, тек крајем 18. века. Али увек и свуда,

без обзира на успех пропаганде атеизма, сачувало се мало стадо Христово, а и до дан данас оно опстаје.

Ви, ви, сви ви, који ме данас слушате, ви сте то мало стадо! Знајте и верујте да је мало стадо Христово непобедиво; с њим је немогуће ма шта учинити, оно се ничега не боји, јер зна и увек свето чува велике Христове речи: „Сазидаћу Цркву своју, и врата пакла неће је надвладати“ (Мт. 16, 18).

Ако чак ни врата пакла неће надвладати Цркву Његову, Његово мало стадо, зашто се онда смућујемо, зашто узнемиравамо, зашто жалостимо?! Без икаквог разлога! Мало Христово стадо, истинско Христово стадо нерањиво је ни за какву пропаганду. Вера малог стада, његова љубав према Господу Исусу Христу, тако су чврсти, да чак ни врата пакла неће уништити ову веру.

Чега се, дакле бојати, када смо ми пријатељи, па чак и браћа Христова, како је изрекао о својим апостолима, када код светог Јеванђелсте Јована наилазимо на такве, за нас сверадосне речи: „Својима дође, и своји га не примише. А онима који га примише даде власт да буду чеда Божија, онима који вјерују у име његово;“ (Јн. 1, 11 – 12).

Ми смо Га прихватили, нисмо Га одбацили, попут Јеврејског народа:

прихватили смо Га и стога даће нам власт да будемо деца Божја.

А зар је деци Божјој страшна ма каква пропаганда, зар је могуће одрицање од вере?

Не, не, то је потпуно немогуће!

Пресвета Владичица наша Богородица, на дан овог великог празника јавила се са мноштвом анђела и светитеља, не усред белог дана, не на великом народном сабрању, већ у четвртном часу ноћи у

стовом стаду? Они на које се односе речи Господа и Бога нашег Исуса Христа: „Ко има заповијести моје и држи их, то је онај који ме љуби; а који мене љуби. тога ће љубити Отац моје; и ја ћу га љубити и јавићу му се сам“ (Јн. 14, 21).

Ето видите, да би сте били у двору овчијем, да би сте припадали малом Христовом стаду, треба једино свим срцем завољети Господа нашег Исуса Христа, треба написа-

Видите, ђаво је успео да људе учини да верују да нас Бог стварно не воли, да Он стварно воли само Себе, и да нас Он прихвата, само ако се понашамо како Он жели да се понашамо; да нас Он мрзи, ако се не понашамо као што је Он заповедио да се понашамо, верујући да је он увређен нашом непослушношћу, у толиком степену да морамо платити вечним мучењима, створеним од Њега баш са тим циљем.

Ко може волети мучитеља? Чак и они који се веома труде да се спасу од гнева Божијег, не могу Га стварно волети. Они само воле себе, покушавајући да избегну Божију освету и задобију вечна блаженства, довијајући се како да задовоље, овог страховитог и изузетно опасног Творца.

Да ли опајате ђавољу клевету о нашем Свељубећем, Своблагом и апсолутно Добром Богу? Из тог разлога се на грчком ђаво назива *diavolos*, "клеветник".

Александар Каломирос - ОГЊЕНА РЕКА

Влахернском Цариградском храму и Својим као муња блиставим оморфом покрила мало Христово стадо, које се коленопреклоно молило.

Сва је ствар, дакле, у томе да будете истински удови малог стада Христовог и уколико заиста будете, никаква вас се пропаганда неће дотаћи, неће вас занети – бићете неповређени.

Она ће се дотаћи оних који ни раније нису били у тору овчијем, у Цркви Христовој и имаће велики успех међу њима.

Ко, пак, припада малом Хри-

сти Његове свете заповести на својим срцима и свим их срцем чувати и испуњавати. И тада, само тада, када будемо – сви ми, сви ви, који ме слушате, када будете у малом Христовом стаду, само тада нам ништа није страшно, не треба се узнемиравати ни око чега.

Дакле, утисните у своја срца речи Господа Исуса: „Не бој се, мало стадо, јер би воља Оца нашега да вам даде Царство“. Царство, чујте! Царство! Благоизволео је да Вас учини царевима и свештеницима Богу. Амин.